

Tatár Sándor

egy Mester úTraengeDése

Azt hittem, megúsztalak (!?) a verssel,
melyet a születésnapodon?
Mint ki könyvtárnyi kötetet lelt,
én is életed lapozom:

néhány száz rajz, betű sokkal több;
verszuhatag, talányok, koanok,
turf, Pipi néni (Lady Magbök?)
– amilyen voltál, olyanok.

A felsorolni-kár-hisz-tudjuk
kellékek nagy szimfóniája
egyre áttűnik (láthatjuk) hét-
köznapi ontológiába –

a test végül csak belefárad,
ha sok az elme vibrálása;
fölötte versednek a szárnyak
– ő nyughat már, hiszen kívárta.

A magánmitológia szótól
amúgy mindig kiütést kaptam –
s most Téged látlak majd a hóról
magokat csipegető madarakban?

Ars practica*

Az ember nyolcvan évig is élél;
ha jut húskéj, hát el
-alél,
elbódítja nagyobb karéj
kenyér, siker – így lesz király (!?).
Súlya és hője fajlagos
(A művészet csak fejlődés:
szavatosságunk hisz lejár;
az számít, mi vaskos, reál.
Nincs délibáb, mely lázba hoz;
ki józan, minimum haboz'.)
kockázatot, hasznot lemér,
kicsivel tán jobbat remél:
hogy nem üt ki nagyon balul
(én azért szkeptikus belül).

Sic transit...

Megértem én: a tükör ellen
meg a doktorúr gondterhelt fejcsóválása
(nem-teljesen leplezett viszolygása?) ellen
nincs vagy legalábbis erőtlén a transzcendens vigasz
avagy tromf – már akár szemrevaló
a plébánosúr, akár
(már bocsánat) vén trotty.
De nem
(mégsem) tudom: szomorúbb,
szánalmasabb
vagy nevetségesebb-e
a kisebb vagyonért természetellenesre
komponált, festett hajkorona
és a férj (netán az elhunyt férj után birtokolt)
bankszámla-egyenlegét hirdetni,
részvényeit képviselni hivatott,
eltúlzott gyöngysorra kenődött púder
a hervadt dekoltázs fölött.

* Remélem, az azonos címmel verset közreadott Böszörményi Zoltán egyetért velem abban, hogy az „ars practica” szabad szintagma (azaz nem olyan egyéni-egyedi lelemény, amely copyrightolható lenne), és nem citál felperesként bíróság elé.